

лѣжи, че съмъ двойно и тройно по-прилѣженъ и по-успѣвамъ въ уроцитѣ и краснописаието отъ сина ѿ Димитракия, съврѣстника ми, съ когото заедно земахъ ежедневно уроци отъ Иеромонаха Теофила, който ни прѣподаваше граматика (Етимология и Синтаксисъ) и Гръцки классикери, сутренъ прѣводъ отъ стария гречески езикъ, на говоримия, а подиръ прѣподаванието трѣбваше сами да запомнимъ прѣвода (екзигисинъ), да си го напишемъ сами, подиръ обѣдъ да му го дадемъ, да го поправи, ако има погрѣшки, а подиръ това да захванимъ да правимъ *технология* (разборъ). т. е. да ви пита всяка рѣчь на рѣдъ отъ урока, каква часть отъ словото е, какъ се скланя и спрѣга (ако е скланяема), подиръ което ни показваше и малко отъ Синтакса въ урока (т. е. разчленяваше ни по нѣкое прѣдложение или периодъ, търсяхми му частитѣ: подлежаще, сказуемо, допълнение, опрѣдѣление и пр., и тъй свѣрваше се прѣподаванието, и ний заблудени ежедневно го карахми тъй, като мисляхми, че съ това напрѣдвами и нѣмашми понятие нито отъ Аритметика, нито отъ География, нито отъ История, нито отъ нищо друго, нито защо се учимъ, нито каква народность сме и какви дѣлжности имамъ къмъ отечеството си, нѣ само ме задѣлжавахъ, като свѣрша всичкитѣ кѣщии и чаршийски работи, и като сѣдѣхъ диванъ чипразъ (правъ), догдѣ се наѣдѣтъ господаритѣ ми и тѣхния синъ, а мой по-доленъ съученикъ и като се навечеряхъ съ слугинитѣ, да идемъ да си исчетемъ молитвата прѣдъ Бога заедно съ сина имъ (азъ да четѣ малкото повечерие, а той да слуша), да си сторимъ обикновеннитѣ *метани* (поклони, ако е постъ) и да отидемъ вече да си лѣгнемъ. Но азъ тогава обикновенно се прибирахъ въ едно кюше и дору всичкитѣ си спяхъ, азъ си учяхъ уроцитѣ и си приписвахъ прѣвода на чисто и красиво, (което на сутрѣшния день го показвахъ на учителя), а подиръ това си лѣгахъ и спяхъ на шрѣкъ